

„Лъджата“ била отъ Господа. Затова сж я държали отворена день и нощъ за всѣкиго и за всички: нека се кжпятъ хората! Можело даже и да се спи въ нея — плочитѣ около „хауза“ се затопляли отъ горещата вода. Банята се освѣтлявала цѣла нощъ отъ голѣмо кандило, което палѣлъ нѣкакъвъ старъ благодетеленъ турчинъ.

Това ми разправиха още по пжтя. А сега, докато се азъ чудѣхъ, нахлу дружината, насѣблѣкоха се бърже и почнаха да се мѣтатъ презъ глава въ горещата вода. Хаузътъ билъ дълбокъ, водата хващала човѣка до гърдитѣ! Последвахъ ги и азъ, разбира се. Господи, да играешъ въ гореща вода, както си щешъ: да се гуркашъ, да плувашъ, да лежишъ... Не, наистина, да не е толкова гореща водата, азъ бихъ могълъ да си поспя надъ нея! Направихъ и опитъ: сложихъ се гърбомъ върху водата, кръстосахъ си ржцетѣ подъ главата и замижахъ. Цѣлата дружина се затаи: гледатъ чудо.

Но „чудото“ ми не бѣше даже „день до пладне“, а само за две-три минути. Много гореща водата не се трае!

Изкжпахме се, т. е. напарихме се хубаво, па се облѣкохме и се натърколихме по топлитѣ плочи около „хауза“. Кжде другаде можехме да идемъ по това време? Азъ си турихъ раничката подъ глава и веднага заспахъ. Но и пръвъ се събудихъ после: сдървила ми се е страната! Тю, корави плочитѣ, не е като да се лежи на дъски.

Другаритѣ спѣха. Излѣзохъ навънъ — да видя кое е време. Месечината бѣше на заникъ — вече зачервена: скоро ще съмне. Не е ли време да тръгнемъ съ Стояна?

Погледахъ, погледахъ и токо си побарабанихъ